

Розділ 1

Хлопчик, якого протягом ось уже десяти років уважали зниклим безвісти, несподівано з'явився.

Узагалі я не схильний до істерик, більше того, мене важко чимось здивувати. У свої сорок з гаком років я чимало бачив. Мене ледь не вбили, та й сам я вбивав. Я був свідком такої порочності та розпусти, яку багатьом складно собі уявити, якщо це взагалі можливо. Дехто був переконаний, що я і сам так чинив. З роками я навчився контролювати свої емоції і, що не менш важливо, реакцію у критичних стресових ситуаціях. Я навчився бити швидко й сильно, але ніколи цього не роблю, перш ніж не зважу всі «за» і «проти».

Якщо хочете знати, ці риси характеру не раз рятували життя мені та дорогим для мене людям.

Проте визнаю: коли я вперше побачив того хлопчика — вже підлітка, серце мало не вискочило мені з грудей. Аж у вухах залящало. Мої руки самі по собі стиснулися в кулаки.

Цілих десять років — і от лише п'ятдесят ярдів¹ відокремлювали мене від зниклого хлопця.

Патрік Мур, а саме так його звали, спирався на загідржену графіті бетонну підпору підземного переходу. Його плечі були опущені. Він якийсь час безтямно блукав поглядом навколо, зрештою втупившись у потрісканий тротуар під ногами. Його волосся було коротко підстрижене, як кажуть, під «їжачка». Ще двоє підлітків тинялися в переході. Один із них так несамовито затягувався цигаркою, ніби вона його чимось образила. Інший мав на собі собачий нашийник із шипами та сітчасту сорочку, що було аж надто очевидною рекламою його професії.

---

¹ 1 ярд = 91,44 см. (Тут і далі прим. перекл., якщо не зазначено інше.)

Над нами гуркотіли автомобілі, байдужі до того, що коїть-ся внизу. Ми перебували на Кінгс-Крос, у який вдихнули нове життя, побудувавши за останні двадцять років музеї, бібліотеки, залізничну мережу «Євростар», і де навіть почепили табличку «Платформа 9 ¾», з якої Гаррі Поттер вирушав у Гогвортс. Значна частина так званого «неблагонадійного елемента» відмовилася від особистої участі в небезпечних оборудках на користь відносної безпеки онлайн-торгівлі — потреба в ризикованій придорожній проституції значно скоротилася, що можна вважати за ще один позитивний побічний ефект Інтернету, — але, якщо ви зазирнете на інший бік реальності в прямому і переносному сенсі, подалі від цих блискучих нових веж знайдуться місця, де розпусний елемент процвітає, ще й у доволі концентрованій формі.

Саме тут я і знайшов хлопця.

Та нерозважлива частина мене, яку я намагаюся контролювати, прагнула перебігти вулицю і схопити юнака. Зараз йому мало би бути шістнадцять, якщо я не помилюся, і це справді був Патрік, а не його двійник. На відстані здавалося, що я мав рацію. Десять років тому — ви самі можете порахувати, скільки малому тоді було — в елітному містечку Алпайн Патрік грався з Рісом, сином моєї двоюрідної сестри.

Що ж, я мав робити вибір.

Якщо я зараз схоплю Патріка, просто перебіжу через дорогу і зловлю його, що ж тоді буде з Рісом? Переді мною один зі зниклих хлопців, але я мушу врятувати обох. Слід бути обережним. Жодних різких рухів. Треба бути терплячим. Хоч що трапилося десять років тому, хай яка лиха доля, а радше лиходій (бо я не надто вірю у лиху долю, адже злочини скоюють, як правило, представники нашого людського роду) перекинув цього хлопчину з розкошів його кам'яного особняка в цей брудний відхідок підземного переходу, мене зараз турбувало лиш одне: один хибний крок з мого боку — й один або й обидва хлопці можуть зникнути знову, і цього разу назавжди.

Доведеться зачекати на Ріса. Я дочекаюся його, а тоді схоплю обох хлопців і відведу додому.

Напевно, у вас з'явилися два запитання.

По-перше, чому я такий упевнений, що мені вдасться схопити обох хлопців, тільки-но я їх побачу? А раптом, запитайте ви, хлопцям промили мізки, і вони опиратимуться. А що, як їхніх викрадачів, або хто там утримує їх у неволі, багато і вони жорстокі й непохитні?

Відповідаю: «Не турбуйтеся про це».

По-друге, а що коли Ріс не з'явиться? Як на мене, це питання актуальніше. Я не з тих розсудливих педантів, які розв'язують проблеми поступово, в міру їх надходження, тому й придумав запасний план. Я стежитиму за цим місцем, а потім слідкуватиму за Патріком, тримаючись на відстані. Я саме обмірковував, наскільки цей план спрацює, якщо щось піде не так.

Купівля-продаж передбачає вибір. Класифікація — то є сенс життя. І це звалище — не виняток. В одному переході обслуговують гетеросексуалів, яким потрібна жіноча компанія. Там найбільше людей. Напевно, через старомодні цінності. Можна думати що завгодно про статі, уподобання і збочення, але більшість сексуально заклопотаних — це чоловіки-гетеросексуали, яким бракує інтимної близькості. Консерватори. Дівчата з порожнім поглядом ставали на свої звичні місця біля бетонних підпор. Повз них проїжджали автомобілі, в які вони сідали, а на їхні місця ставали інші — це було схоже на роботу автоматів з газованою водою на автозаправці.

У другому переході була невелика компанія трансгендерів та жінок-трансвеститів різного вигляду і стану. Й аж у самісінькому кінці, де стояв Патрік, було місце для геїв.

Я побачив чоловіка в сорочці кольору дині, що попрямував до Патріка.

Уперше побачивши хлопця, я замислився, що б я зробив, якби якийсь клієнт вирішив скористатися послугами Патріка? На позір, правильно було б одразу втрутитися. Принаймні це було б найбільш людяно з мого боку, однак, я мушу не забувати про мою мету — привести обох хлопців додому. Це правда, Патріка й Ріса не було десять років. Лише Богу відомо, що вони пережили, і хай якою жахливою здавалася мені перспектива чергового насильства, я вже зважив усі «за» й «проти» та ухвалив рішення. Немає сенсу далі цим перейматися.

Але Сорочка-Кольору-Дині виявився не клієнтом.

Я одразу про це здогадався. Клієнти не крокують з таким упевненим виглядом, гордо підвівши голову та самовдоволено посміхаючись. Вони не носять яскравих сорочок кольору дині. Клієнти, які вже настільки в розпачі, що йдуть сюди, аби задовольнити свою хіть, відчувають сором чи страх, що їх викриють, або, гадаю, і те, і те.

Водночас Сорочка-Кольору-Дині за своєю ходою, поставою та зовнішнім лоском більше скидався на людину розслаблену, проте небезпечну. Ви це підсвідомо відчуваєте, коли вже виробляєте в собі таку звичку. Це відчуття на рівні інтуїції первісної людини — примітивне внутрішнє застережливе тремтіння, яке не можна пояснити. Сучасні люди, які дужче переймаються ганьбою, ніж безпекою, часто ігнорують таке відчуття на свій страх і ризик.

Сорочка-Кольору-Дині роззирнувся. Обабіч від нього з'явилося двоє чоловіків. Обидва здорові, як бугаї, в камуфляжних костюмах та майках-«алкоголічках», крізь які виднілися рельєфні грудні м'язи. Курець та хлопець у нашійнику, які «працювали» в переході, змілися, шойно помітили Сорочку-Кольору-Дині, залишивши Патріка наодинці з цими трьома.

Ох, це погано.

Патрік так само дивився собі під ноги. Від його майже лисої голови відбивалося світло. Він не помітив людей, що наближались до нього, доки Сорочка-Кольору-Дині майже впритул не підступив до нього. Я теж підійшов ближче. Ймовірно, Патрік уже деякий час жив на вулиці. Я на мить замислився про те, яким могло бути його життя після того, як його висмикнули із затишного кола в американському передмісті й закинули в ... хто знає, у що?

Проте за весь цей час Патрік міг набути декотрих навичок. Він, імовірно, уже вмів виплутуватися з таких ситуацій. Може, не так усе й безнадійно, як здається. Зачекаю й подивлюся.

Сорочка-Кольору-Дині нахилився до самісінького обличчя Патріка і щось сказав йому, мені не було чути, що саме. Тоді він несподівано різко заніс кулак угору й, наче молотом, ударив хлопця у сонячне сплетіння.